

til den nøjtærede Finansminister, hvad der vil ske, hvis Rigsdagen forkaster Lovforslaget: om det bliver de københavnske Banker, der saa maa betale det hele. Hvis det er Tilfældet, burde der vel anstilles en Undersøgelse af, hvor meget Bankerne have vundet ved den i Strid med Statens Interesser foretagne Resolution, som den fungerende Finansminister i Sommer foretog. For har Staten den Gang ved en saadan statsfjendtlig Resolution tabt adskillige Millioner, kan der jo være noget mere Grund til nu at lade de københavnske Banker betale dem tilbage — hvis det, vel at mærke, bliver dem, der faa Tabet, og ikke Sparerne i Nibe, Løgstør og Fredericia, for det er jeg ganske paa det rene med, at den Lovgivningsmagt, som skred ind for at frelse Sparerne i København, kan naturligvis ikke unddrage sig Pligten til at skride ind for at værne ogsaa Sparerne ude i Provinserne, lige saa lidt som den kan unddrage sig Pligten til at mildne Ulykken ved Den sjællandske Bondestands Sparekasse, hvad ogsaa alle Partier her i Efteraaret var enige om. Jeg retter altsaa det bestemte Spørgsmaal til Finansministeren, af hvis Besvarelse Rigsdagens Stilling til denne Sag kan afhænge.

Disse to Spørgsmaal vil jeg gerne have besvarede, og saa vil jeg henstille til Tingets Flertal, at det imødekommer vort Ønske at faa ikke blot et Udvalg, men et særligt Udvalg, et Bankudvalg, til Behandling af hele denne overmaade vigtige Sag.

Formanden: Forhandlingen om Udvalgs Nedsættelse kan først finde Sted, naar Behandlingen af selve Lovforslaget er tilendebragt.

Birck: Vi have nu i det ærede Medlem hørt en Repræsentant for den røde Internationale tale mod Repræsentanterne for den gule Internationale, og jeg er vis paa, at hvis Bankmændene skulde tale, vilde de bruge lige saa stærke Udtryk mod det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg), som han har brugt mod dem. Jeg maa sige, at de to Internationale staa mig, det københavnske Borgerskab og den arbejdende Befolkning over hele Landet lige fjernt.

Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds talte i Tilslutning til den meget ærede Ordfører for Reformpartiet om Sparerne. Jeg maa sige, at der er noget af en Misforstaaelse hos begge de Herrer. I det Øjeblik, da Rigsdagen gik med til en Garanti — om det var rigtigt

eller ej, at vi gjorde det, er det nu for sent at snakke om —. var det med den Motivering og udtrykkelige Forstaaelse, at det gjaldt at standse en Krise. Det var ikke af noget Hensyn specielt til Sparerne. Men een Ting er, hvad man kan forsvare at gøre i et ekstraordinært Tilfælde, hvor Lovene undertiden maa sove, en anden Ting, hvad man kan gøre i et Tilfælde, som drager Konsekvenser efter sig. Jeg ønsker kun at slaa dette fast overfor de to ærede Medlemmer.

Til Forhandling er foruden det foreliggende Lovforslag ogsaa dets Præmissers: den foreliggende Beretning fra de Herrer Statsrepræsentanter i Bankkomiteen. Om vi skulde vedtage dette Lovforslag eller ej, maa blandt andet være afhængigt af det Indtryk, vi have faaet af denne Beretning. Her maa jeg først og fremmest sige, at selvfølgelig bærer den afdøde Finansminister og for en enkelt Resolutions Vedkommende det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) Ansvar, men det moralske Ansvar kan vel nok lægges noget længere hen, nemlig hos Bankkomiteen, og hvis denne har overskredet sit Grundlag, maa vi have Lov at sige, at vi kunne ikke være bundne ved de tagne Beslutninger. Opgaven er da for os at undersøge: Hvad var Bankkomiteens Grundlag, hvilken Handleret havde den? Grundlaget var Loven og den Overenskomst, der sammen med Loven fik en stiltiende Anerkendelse.

Men hvad siger nu denne Overenskomst? Ja, den siger egentlig ikke overmaade meget og ikke det, som det foreliggende Forslag er kommet til at sige i Tilslutning til, hvad Bankkomiteen har gjort. Den siger: Der skal nedsættes en Komité, bestaaende af 5 Bankmedlemmer og 5 Statsmedlemmer. Den siger, at Staten maa gaa med i halv Garanti indtil 10 Millioner. Og den siger, at denne Statsgaranti gælder for Grundejerbanken og Detailhandlerbanken. Den taler ikke om andre Banker. Endelig siger den indirekte, at Statens Stemmer skulde staa samlede. Yderligere siger den, at der stilles 20 Millioner til Raadighed; der siges ikke hvorledes. Endelig fremsættes den mærkelige Bestemmelse, at Bankkomiteen skal have den Opgave at træffe de Foranstaltninger, den maatte anse for nødvendige for at bringe Ro, Tillid og Orden til Veje igen.

Angaaende den første Bestemmelse, at Staten skal have 5 Stemmer, maa jeg sige, at det staa for mig saaledes, at som